

ELINE STIEKEMA

Dubbelspel

deel 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘We gaan ervoor, jongens. Ik zie het helemaal zitten met jullie.’

Tim keek naar de man tegenover hem. Eigenlijk was deze Erik Raadtgever ook nog maar een jongen, misschien een paar jaar ouder dan hijzelf, maar veel zou het niet schelen. Toch timmerde deze gozer hard aan de weg. Toen Tim aan zijn tweede studie begon en een baantje zocht om die te bekostigen, startte deze jongen al zijn eigen bedrijf. En nu kreeg Tim de kans om voor hem te werken. Hij zou het ook kunnen maken.

Naast hem zag hij Bas opgetogen knikken. ‘Het wordt supervet,’ verklaarde hij ernstig. ‘We gaan ons best voor je doen, Erik. We gaan er iets supermoois van maken.’

Tim bedacht dat het tijd werd om ook enthousiast te knikken en iets te zeggen. Hij moest wel een beetje gemotiveerd overkomen, tenslotte. Dit was zijn kans. Dit project kon zijn doorbraak worden. Dan was enig enthousiasme toch wel op zijn plaats.

‘Ja, het wordt supermooi,’ zei hij. Meteen kon hij zichzelf wel voor zijn hoofd slaan. Hij was bezig het corpballentaalgebruik van Bas

over te nemen. Ach, eigenlijk was dat niet eens zo erg. Sterker nog: het kwam bijzonder goed uit.

Erik trok een la open en haalde daar drie contracten uit. ‘Dan wordt het tijd voor de officiële afhandeling, heren. Lees dit contract goed door voordat jullie tekenen. Ik heb geen zin in gezeur achteraf over de kleine lettertjes.’

Geconcentreerd las Tim het contract. Hij voelde een onaangename kriebel in zijn buik. Er stond niets in wat hij niet had verwacht, maar het was toch even slikken om zwart op wit te zien staan wat hij ging doen. Het was niet niks. Zou hij het wel kunnen?

Het is maar een spel, hield hij zichzelf voor. Een spel dat alleen maar winnaars zou kennen, mits hij en Bas het goed zouden spelen. Ze hadden hierover gepraat. Alles was dichtgetimmerd. Er kon niets misgaan en uiteindelijk zou iedereen erbij gebaat zijn. Maar dan nog. Dit ging over echte mensen, over echte gevoelens. En dat zat Tim niet helemaal lekker.

Hij zag Bas zwierig zijn handtekening zetten. Het was tijd. Hij mocht niet te lang aarzelen. Hij kon hoe dan ook niet meer terug. Ze hadden de knoop doorgehakt. Hij slikte de brok weg die in zijn keel was ontstaan en zette

in één beweging zijn handtekening. Simultaan schoven hij en Bas de contracten over de tafel terug naar Erik, die hen breed grijnzend aankeek.

‘Welkom aan boord, jongens. Laat het spel beginnen.’

2

De auto achter Audrey kwam steeds dichterbij en gaf een lichtsignaal. Ze werd er bloednerveus van. *Over zeshonderd meter: neem de afslag*, zei het blikerige stemmetje van het navigatiesysteem.

‘Ja, dat probeer ik!’ antwoordde ze nijdig terwijl ze koortsachtige blikken in haar spiegels wierp. Ze moest nog een strook naar rechts opschuiven, maar daar raasden de auto’s voort zonder enige ruimte voor haar over te laten. Ondertussen kletterde de regen op het dak en maakten de ruitenwissers overuren. Desondanks zag ze geen flikker.

Over driehonderd meter: neem de afslag.

Het moest maar gewoon. Ze mocht deze afslag niet missen. Ze was al laat voor haar sollicitatiegesprek. Als ze dan ook nog eens moest

omrijden, kon ze net zo goed meteen rechtsomkeert maken. Ze zette haar richtingaanwijzer aan en bad dat de rode Peugeot rechtsachter zou begrijpen dat hij de lul was. Ze wierp nog een vluchtige, nietsziende blik over haar schouder, haalde diep adem en begon naar rechts te sturen. Ze hoorde venijnig getoeter. Onwillekeurig kromp ze ineen. ‘Sorry, sorry, sorry!’ kermde ze hardop, al kon de bestuurder van de Peugeot dat natuurlijk niet horen. Als een kip zonder kop denderde ze de uitvoegstrook op. O, jesus. Wat had ze dat weer charmant opgelost. Ze kon zo in dat tv-programma dat ze gisteren met haar huisgenootje had bekeken. Het ging over slechte chauffeurs die een wedstrijd met elkaar aangingen om te bepalen wie het allerberoerdst was.

‘Daar kun jij zo tussen,’ had Nicky opgewekt gezegd. ‘Zal ik je opgeven voor het volgende seizoen?’

Ze zou waarschijnlijk nog kans maken ook. Ze reed niet zo vaak, en al helemaal niet in de spits. In een grijs verleden had ze met de hakken over de sloot haar rijbewijs gehaald en nog steeds was ze er stiekem van overtuigd dat de examinator met zijn hand over zijn hart had gestreken omdat ze op aanraden van een stu-

diegenootje een knalrode jurk had gedragen met een eh... nogal aanwezig decolleté. Volgens durfde ze een jaar niet te rijden, tot haar vader haar tijdens een weekend thuis zijn auto in sleepte en haar rondjes door het dorp en langs de weilanden liet rijden tot ze hem beloofde te blijven oefenen, al deed ze die belofte voornamelijk om van hem af te zijn. Maar kort daarna ontmoette ze Nicky, die zich razendsnel op Audreys vriendinnenranglijst omhoogwerkte tot Beste Vriendin. Nicky had een eigen auto, een roestige witte Fiat Panda. En omdat Nicky dacht dat er aan haar ouwe autootje toch niet zoveel kapot kon, leende ze het bakje nog wel eens aan Audrey uit, die er om diezelfde reden wel in durfde te rijden. Zo ook nu. Maar Audrey realiseerde zich dat ze het autorijden in de spits schromelijk had onderschat. Dit was *the real deal*. Dit was autorijden voor grote mensen. En ze wist eigenlijk niet of ze zichzelf daar wel toe mocht rekenen.

Tot ongeveer twee maanden geleden leidde ze nog een veilig studentenleven, waarin haar verkeersdeelname zich beperkte tot een kwartiertje fietsen naar college. Maar nu was ze afgestudeerd. In het begin ging ze op zoek naar werkgevers in de binnenstad. Daarna breidde

ze haar zoektocht uit naar de rest van de stad. Vervolgens ging ze mikken op werkgevers in de provincie. En inmiddels maakte het haar niet uit waar in het land ze terechtkwam, als ze maar ergens kon werken. Ze kon nog ongeveer een maand níét werken. Daarna zou ze moeten aankloppen bij haar ouders als ze haar deel van de huur wilde kunnen blijven betalen.

Eén ding had ze inmiddels wel geleerd: de wereld zat momenteel niet zo te wachten op literatuurwetenschappers. En zeker niet op literatuurwetenschappers die literatuur waren gaan studeren omdat ze stiekem gewoon zelf boeken wilden schrijven, in plaats van boeken van anderen te analyseren. Een literatuurwetenschapper zonder enige werkervaring was niet zo'n populaire kandidaat op de arbeidsmarkt. Dacht ze bij het schrijven van de eerste sollicitatiebrieven nog dat ze vast en zeker zou worden uitgenodigd, al was het maar vanwege haar prachtige brief, inmiddels was ze al blij als ze überhaupt een afwijzingsmailtje kreeg.

En nu was ze onderweg naar haar eerste sollicitatiegesprek sinds haar afstuderen. Het was niet bij een prestigieuze uitgeverij gevestigd aan een Amsterdamse gracht, zoals ze tijdens haar studie altijd had gefantaseerd. Het

was zelfs niet bij een wat minder prestigieuze uitgeverij in een wat minder tot de verbeelding sprekende buurt. Nope. Haar eerste sollicitatiegesprek was bij Front Office First, een detacheringsbureau voor receptionistes. Gevestigd op een bedrijventerrein waar de straten waren vernoemd naar muziekinstrumenten. Boven in het schermpje van haar navigatie blonk het adres Violensingel 46E. Want daar ging ze naartoe. Tenminste, als ze deze rit overleefde.

Front Office First was gevestigd in een pand dat nog het meest weg had van een grote glazen cilinder. De donkere hemel erboven gaf het pand een onheilspellende uitstraling. Audrey kon de dreigende achtergrondmuziek al bijna horen. Niet te geloven dat ze hier een sollicitatiegesprek had. Hoelang zou het duren voor ze weer buiten stond?

De slagboom van de parkeergarage ging schokkerig voor haar open. Onbedoeld gaf ze een enorme dot gas terwijl ze eronderdoor reed. Ze had altijd de irrationele angst dat zo'n slagboom zich halverwege zou bedenken en met een luide klap op het dak van de auto zou neerkomen.

De parkeergarage was kleiner dan ze ge-

dacht had en leek stampvol. Ze moest vol op de rem trappen om te voorkomen dat ze op een matzwarte Audi zou klappen. Ze keek op haar horloge en kreunde. Haar sollicitatiegesprek begon over twee minuten. Ze mocht niet te laat komen. Voor de zoektocht naar een parkeervak in dit donkere hol had ze op dit moment simpelweg geen tijd. *Fingers crossed*, dacht ze bij zichzelf toen ze haar auto pal voor de zwarte Audi parkeerde.

De lift had aan alle kanten spiegelende wanden. Audrey sloeg zichzelf nog even kritisch gade. Ze droeg een nauwsluitend, mouwloos paars jurkje met witte polkadots en een watervalhals. Thuis had het er keurig uitgezien, zeker in combinatie met haar paarse suède pumps. Daarbij was het ondanks de regen een graad of vijftientig, en ontzettend benauwd. Met zulk broeierig zweetweer leek het haar niet zo raar om in een mouwloze jurk te komen. Maar nu voelden haar schouders opeens erg bloot en leek het jurkje te strak om haar lichaam te zitten. Ineens wist ze zeker dat ze ongepast sexy gekleed was en dat ze haar allemaal zouden nastaren bij Front Office First. En dat terwijl ze nog niet één medewerker gezien had. Dat beloofde wat voor zo meteen.

Ze haalde haar handen door haar roodbruine haardos in een poging haar kapsel – of wat daarvoor door moest gaan – weer in het gareel te brengen, maar het was zinloos. Wanneer het regende vierden haar haren een feestje en deden ze precies waar ze zelf zin in hadden, als een bende losgeslagen hooligans waar zelfs de ME geen vat meer op kon krijgen.

Achter een glazen balie zat een Aziatisch meisje met lang, steil haar en een zwart overhemd met kleine goudkleurige knoopjes, waarop niet één pluisje te bekennen was. Ze keek op toen Audrey de ontvangstruimte binnenkwam.

‘Hoi, jij bent zeker Audrey Temming?’

Audrey knikte. ‘Ja. Sorry dat ik een beetje laat ben.’

‘Geeft niets. Je mag meteen meelopen.’

Ze ging Audrey voor een lange gang in. Hun voetstappen galmden. Aan het eind van de gang hield het meisje stil en klopte op een hoge matglazen deur.

‘Stuur haar maar naar binnen,’ riep een vrouwenstem.

Onverwacht stootte het meisje Audrey even aan. ‘Succes,’ zei ze met een knipoog.

‘Eh... dank je wel,’ hakkelde Audrey. Ze haalde diep adem en stapte het kantoor binnen, dat